

El Papa Francesc

► El dimecres dia 13 de març, al captard, va ser anunciada l'elecció del cardenal Jorge Mario Bergoglio, com a Papa que ha pres el nom de Francesc. El nou bisbe de Roma, en la seva primera salutació va demanar pregàries per a Sa Santedat Benet XVI i per a ell mateix, abans de donar la benedicció. El dia de Sant Josep va presidir la Missa d'inauguració del Pontificat, ha celebrat els actes litúrgics de la Setmana Santa i aquest diumenge de Pasqua imparteix la benedicció *Urbi et Orbi*. El nou Papa pertany a la Companyia de Jesús i era arquebisbe de Buenos Aires i Primat d'Argentina. És el primer Papa jesuïta, el primer del continent americà i el primer que porta el nom de Francesc: l'ha triat pensant en sant Francesc d'Assís i ha dit: «Ah, com voldria una Església pobra i per als pobres!»

El nou Papa pertany a la Companyia de Jesús i era arquebisbe de Buenos Aires i Primat d'Argentina. És el primer Papa jesuïta, el primer del continent americà i el primer que porta el nom de Francesc: l'ha triat pensant en sant Francesc d'Assís i ha dit: «Ah, com voldria una Església pobra i per als pobres!»

GLOSSA

La mona de cada Pasqua

Coincidint amb el diumenge de Pasqua, i per donar-li un relleu especial, els padrins regalen la mona als seus fillols i filloles. És tradició que esdevingui les postres del diumenge de Pasqua, el dia de la mona. Per als catòlics, és més que un regal, més que una mostra d'afecte. És, sobretot, un signe del compromís adquirit pels padrins el dia del baptisme d'acompanyar l'infant en el seu creixement en la fe.

En Miquel ha anat a buscar la mona a casa del seu padrí. Quan era més petit —ara ja té disset anys— el padrí era qui l'hi portava a casa. Amb la mona sempre li lliura un sobre i, dins, un breu escrit on expressa aquesta responsabilitat d'acompanyar-lo en el camí del seguiment de Jesús. És la carta anual del padrí i, amb aquesta, ja en seran disset. Els temes són diversos: les dels primers anys eren pregàries curtes; després s'alternaren amb reflexions senzilles; totes, però, d'arrel evangèlica i adients al moment. En Miquel les ha anat guardant en una carpeta.

Aquest any l'escrit és més llarg, car rebrà el sagrament de la confirmació: «Miquel, Jesús ha ressuscitat! "Per què busqueu entre els morts aquell qui viu?" (Lc 24,5). Avui és Pasqua, la festa més gran dels cristians. Avui recordem que l'amor i la vida han guanyat. Viure estimant i fent el bé no porta al fracàs.

«Van anar pertot arreu anunciant la bona nova de la Paraula» (Ac 8,4). Creure en Jesús ressuscitat i ser-ne testimoni, Miquel, asserena els cors i dóna sentit a la vida humana.

»Prego Déu que visquis amb esperança la vida de cada dia, lluitant sense desanimar-te, vencent les dificultats. Viure estimant i fent el bé porta a la joia interior que res no ens pot arrabassar. El pessimisme i la tristesa no els ensenya Jesús. Viure amb joia és una manera d'agrair el do de la vida, de dir-li que confiem en la seva Paraula, en Ell. Portar alegria als altres és una manera de donar el que vivim. És el testimoni del seu amor entre aquells que ens envolten. Que es noti que la resurrecció de Jesús i la força del seu Esperit anima la teva vida.»

A l'hora de regalar la mona, tots els padrins busquen allò que més pugui agradar al fillol o la fillola: un ou o una figura de xocolata (un vaixell, una pilota, un futbolista, una casa...). Amb les seves cartes, el padrí d'en Miquel ha presentat Jesús com quelcom superior a qualsevol guarniment de la mona, present en la Pasqua de Resurrecció amb una presència activa, que estima en Miquel personalment i el convida al seguiment i a ser testimoni d'aquest amor.

Enric Puig Jofra, SJ

Conferència sobre l'abat Antoni M. Marcet

Amb motiu del centenari de la benedicció abacial del pare Antoni Maria Marcet, abat de Montserrat, la conferència organitzada pel Grup Avant de la Federació de Cristians de Catalunya a Terrassa, el dissabte dia 20 d'abril a 2/4 de 6 de la tarda a la sala capitular de la Catedral, la pronunciarà el pare Ignasi Fossas, prior del Monestir de Montserrat amb el títol: *La figura de l'abat Antoni M. Marcet, il·lustre terrassenc*.

ANEU MAR ENDINS

«La glòria de la Pasqua»

En la festa de Pasqua de l'Any de la Fe som convidats a professar la nostra fe en dir-nos: «En aquest Any, les comunitats religioses, així com les parroquials, i totes les realitats eclesials antigues i noves, trobaran la manera de professar públicament el Credo» (*Porta fidei*, n. 8). Fem-ho així, doncs, i un dia adequat per a donar un relleu especial a la professió de fe pot ser avui, el dia de Pasqua, després de la renovació de les promeses del baptisme.

Per a aquest dia he escollit unes reflexions a partir de la seqüència que es llegeix abans de l'Evangeli de la solemnitat pasqual. És una peça preciosa, inspirada en els relats evangèlics i en coneixem l'autor, Wipo de Borgonya (990-1050), capellà de la cort de l'emperador romano-germànic Conrad II i del fill d'aquest, Enric III.

El primer que destaca la seqüència és la interpretació teològica de la resurrecció de Jesucrist: «Lluitaren Vida i Mort / en lluita sense mida. / El Rei de vida, mort, / ja regna amb nova vida». I també aquesta altra interpretació teològicament molt ajustada: «Morint l'Anyell, / la guarda d'ovelles redimia. / El Just els pecadors / amb Déu reconcilia.»

La resurrecció de Jesucrist no queda situada en la fora del temps com un mite, sinó que s'insereix com un esdeveniment en la història i amb uns testimonis qualificats. És molt bella la pregunta que l'autor de la seqüència adreça a Maria Magdalena, la primera testimoni de la resurrecció: «Digueu-nos, oh Maria, / què heu vist en el camí?» I la resposta: «La tomba que va obrir / el Crist quan ressorgia / i el Crist que revivia / amb glòria sense fi. Els àngels sense dol, / les benes i el llençol. El Crist en qui jo espero, / el Crist ressuscità; camí de Galilea, / ell ens precedirà.»

La Pasqua és una esperança per a tota la creació, perquè Crist és el primogènit d'un món futur on ja no hi haurà la mort.

Aquesta seqüència ens anuncia que la fi de la història humana no seran les angoixes de la passió, sinó la joiosa convivència de Galilea, en el repòs i la pau de Déu. Jesucrist ens precedeix en la vida de ressuscitats. Quina expressió tan bonica! Hi ressona l'ensenyament de sant Pau que, segons diuen alguns, recull un himne o una professió de fe dels primers cristians: «Per això (perquè Crist passà per la immolació i l'abaixament de la creu) Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare» (Fl 2,6-11).

En aquesta seqüència com en d'altres, que segons sembla tenen el seu origen en la litúrgia monàstica, s'hi expressa també la pietat cristiana, transida de confiança i d'esperança. Aquesta pietat es fa pregària en les paraules finals: «Jesús ressuscitat, / sou d'entre els morts, Senyor. / Monarca vencedor, / tingueu-nos pietat.»

Amb aquest desig i amb aquesta pregària, us desitjo a tots una santa i joiosa Pasqua de Resurrecció, en la glòria de la Pasqua, que és la glòria de Crist Salvador nostre.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

») aquesta imatge parla

▶ JOSEP M. SOLER

Renovació Pasqual

Amb l'inici de la Pasqua, centre de l'any litúrgic i de la fe cristiana, és el moment de renovar «la nostra opció per Jesucrist». El P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler, reflexiona sobre aquest temps.

Què ens aporta la Pasqua als cristians?

Dues coses: la certesa, viscuda en la fe, de la resurrecció de Jesucrist després de la seva mort en creu; i, per tant, la confiança que ell fa camí amb nosaltres en tot moment de la vida. I, també, l'ocasió de renovar el nostre compromís baptismal, la nostra opció per Jesucrist, al qual estem empeltats des del baptisme i per això podem tenir la seva vida en nosaltres.

I en el context de l'Any de la Fe?

La Pasqua és sempre la mateixa però cada any és nova perquè nosaltres la vivim d'una manera diferent, en un context personal, eclesial i social divers. Celebrar-la en l'Any de la Fe ha de suposar una major vivència de la nostra relació amb el Crist ressuscitat, un aprofundiment de tot el que significa per a la història humana la resurrecció del Senyor i un augment de l'esperança que també nosaltres viurem en ell després de la mort.

Com transmetre la fe en la resurrecció a tantes persones que no veuen per elles mateixes un altre futur que la vida present?

Amb el nostre testimoniatge de vida; mostrant la pau, la joia i l'esperança que ens aporta el missatge cristià, la gratuïtat de l'amor que ens invita a viure. I, a més, ajudant-los a descobrir, per mitjà del diàleg, que les inquietuds i els desigs més profunds que es troben al fons del cor humà i les preguntes fonamentals que es fa la intel·ligència poden trobar resposta en Jesucrist, que viu per sempre més, i en el seu Evangeli.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Jesús ressuscitat, gloriós amb la llum de Déu

Jesús ressuscitat, gloriós amb la llum de Déu, es troba amb sant Pau i del perseguidor en fa un Apòstol, aquell que obrirà el cristianisme als pagans. Un dels punts més frapants és el final de 2 Corintis (13,13), quan el mateix Pau s'acomiada dels de Corint, tot beneint-los en el nom d'un sol Déu: «Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu (Pare) i la comunió (o comunicació) de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.»

Joan fa el mateix que Pau però desenvolupa un segon tema: el de l'amor que és comunió. En la primera carta afirma dues vegades que «Déu és amor» (1Jn 4,8.16). I l'Amor és comunió plena. Al principi de la mateixa carta s'anuncia que nosaltres participem de la comunió entre el Pare i el Fill. Queda sobrentès que l'Esperit és l'abraçada d'amor entre el Pare i el Fill. Com diu el *Catecisme de l'Església Catòlica*: «la unitat de Déu és trinitària.»

Després de la revelació de la Trinitat, vindrà la teologia de la Trinitat. El geni de sant Agustí portarà a la llum una triada encertada: Déu és la comunió de l'Amant, de l'Amat i de l'Amor. Són els noms per designar el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Déu és Amor, és a dir, comunió d'amor, presència mútua i unitària, que en grec es diu *perikhoresi* i en llatí *circuminsessio*. Significa *dansar al voltant*: dansa de l'un a l'altre. Dinamisme de l'Un que fa lloc a l'altre i està sempre amb l'altre i li dóna tot a l'altre. Nosaltres som persones a semblança del Pare, com el Fill, en l'Esperit Sant.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones.

Edicions Saragossa. Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Acollir els nous cercadors d'espiritualitat

Davant el fenomen del retorn del sagrat, la comunitat cristiana no pot romandre anquilosada en les inèrcies d'altres temps. Cada vegada que algú truca a la porta d'una església per retrobar-se amb Déu, la comunitat cristiana és interpel·lada.

Els qui s'atansen a les portes de les esglésies no hi arriben amb les mans buides. Alguns s'apropen a la comunitat cristiana plens de necessitats.

A més, molts antics creients retroben la fe després d'un període de nit espiritual. D'un cert ateisme que els ha ajudat a purificar les seves creences i les seves actituds. Els anys d'allunyament han suposat una travessa del desert durant la qual han après molt. Aquest aprenentatge no ha de revertir només en ells, sinó en tota la comunitat. Els nous creients poden esdevenir un factor de desvetllament de la potencialitat del cristianisme, com Pau de Tars o Agustí d'Hipona ho foren per a l'Església del seu temps.

Per acollir aquestes aportacions i donar resposta a les necessitats dels qui cerquen l'espiritualitat, cal que el cristianisme recuperi la dimensió del Misteri a través de la mística, cerqui llenguatges intel·ligibles per comunicar el seu testimoniatge i creï espais d'acollida per atendre els qui cerquen l'Absolut.

Josep Otón

(El reencantament postmodern.

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Vida espiritual

Estem acostumats en el nostre llenguatge a contraposar espiritual a material i identifiquem la vida espiritual amb la pregària, les devocions, el recés. En el cristianisme això no és així: la vida espiritual és la vida en l'Esperit Sant, la vida sencera viscuda segons l'Esperit de Jesús. De manera que una persona *molt espiritual* serà la que viu, en totes les seves facetes, segons l'Esperit de Jesús.

Com se sap si vivim o no segons l'Esperit? «Pels seus fruits els coneixereu», diu Jesús. I el fruit de l'Esperit és: «... amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix...» (Ga 5,22). De manera que una persona que prega molt o és molt austera, però no dóna fruits de bondat, de paciència..., no té l'Esperit del Senyor. La vida cristiana no consisteix a fer moltes coses o coses molt heroiques, el que cal és fer el que hem de fer amb l'Esperit del Senyor, amb el seu estil, el seu aroma, la seva música: «Si repartís tots els meus béns als pobres, però no estimés, de res no em serviria...» (1Co 13,3).

Com podem posseir l'Esperit Sant? Suplicant-lo, perquè l'Esperit és un do. Ens podem predisposar a rebre'l per l'abnegació, el servei als altres, la pregària... Però és un do gratuït. Per això, la nostra pregària més autèntica serà: «Veniu, Esperit Sant!». El lloc privilegiat per obtenir-lo són els sagraments de l'Església i la lectura orant de la Sagrada Escripura.

La prova més clara que estem en l'Esperit és que ens porta al servei, a donar-nos, a sortir de nosaltres mateixos.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 1. Dilluns** [(litúrgia hores: pròpia): □ Ac 2,14.22b-33 / SI 15 / Mt 28,8-15]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.
- 2. Dimarts** [□ Ac 2,36-41 / SI 32 / Jn 20,11-18]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.
- 3. Dimecres** [□ Ac 3,1-10 / SI 104 / Lc 24,13-35]. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.
- 4. Dijous** [□ Ac 3,11-26 / SI 8 / Lc 24,35-48]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.
- 5. Divendres** [□ Ac 4,1-12 / SI 117 / Mc 16,9-15]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.
- 6. Dissabte** [□ Ac 4,13-21 / SI 117 / Mc 16,9-15]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.
- 7. ✠ Diumenge vinent**, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia [(litúrgia hores: 2a setm.): □ Ac 5, 12-16 / SI 117 / Ap 1,9-11a.12-13.17-19 / Jn 20,19-31]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

DIUMENGE DE PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo:

«Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

»Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en Judea y en Jerusalén. Lo mataron colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y nos lo hizo ver, no a todo el pueblo, sino a los testigos que él había designado: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección. Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha nombrado juez de vivos y muertos.

»El testimonio de los profetas es unánime: que los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día en que actuó el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Resurrecció del Salvador. Pintura de Lluís Borrassà (any 1416), procedent del monestir de Santes Creus, MNAC (Barcelona)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en la gloria.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien tanto quería Jesús, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto.» Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; y, asomándose, vio las vendas en el suelo; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio las vendas en el suelo y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no por el suelo con las vendas, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

No hi és aquí, ha ressuscitat

La narració evangèlica de sant Lluc ens presenta l'episodi del sepulcre buit en dues escenes, la primera centrada en les tres dones i la segona en Pere.

Les dones que van acompanyar Jesús fins a Jerusalem, que s'apressen de matinalda cap el sepulcre per acabar d'ungir el cadàver de Jesús, enterrat a corre-cuita el divendres a la tarda, abans de l'inici del repòs sagrat del dissabte. La seva sorpresa va ser gran quan van veure que la gran pedra de l'entrada estava apartada i dins el sepulcre no hi havia el cadàver que buscaven.

El que troben són dos homes amb vestits resplendents, com el de Jesús a la transfiguració. I l'anunci: Ha ressuscitat. I el record de les paraules del mateix Jesús abans de la passió, encara a Galilea: que al tercer dia havia de ressuscitar. Resulta un anunci inesperat, no és fruit d'un desig sinó d'una revelació; i és, per això, desconcertant.

Els apòstols i Pere es mostren incrèduls i volen comprovar-ho. En la narració bíblica i també en l'evangeli tot anunci comporta un signe; i el signe que troba Pere —el llençol d'amortallar, tot aplanat— correspon a l'anunci dels dos personatges: no hi és, aquí. Que hi resti el llençol, aplanat, vol dir que ningú no s'ha endut el cadàver; sinó, simplement, que

ha desaparegut. Pere, de moment, resta desconcertat, preguntant-se amb estranyesa què podia haver passat. La mateixa reacció de Maria, la mare de Jesús, davant de l'anunci de l'àngel, a l'inici de l'evangeli de Lluc.

La tomba buida, l'anunci dels dos homes resplendents, el llençol aplanat en el lloc on hi havia hagut el cadàver, el record de les paraules de Jesús a Galilea...; tot això, adobat amb l'Esperit de Pentecosta, s'esbadellarà en la fe en la Resurrecció de Jesús, fonament de la nostra fe cristiana i promesa de l'esperança en la nostra resurrecció amb Aquell que viu per sempre.

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 30, a les 22.30 h. Presideix la celebració de la Vetlla Pasqual a la Catedral.

Aquest diumenge dia 31, a les 12 h. Presideix la celebració de la Missa solemne de Pasqua i imparteix la Benedicció Apostòlica a la Catedral.

Dijous dia 4, a les 19 h. Presideix la reunió del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics.

Dissabte dia 6, a les 12.30 h. Imparteix una conferència a joves a la Universitat Abat Oliba de Barcelona.

▶ NOTÍCIES

4a Setmana de la Família. Del dia 1 al dia 10 de març es va dur a terme la 4a Setmana de la Família al Bisbat de Terrassa. Els diversos actes es van realitzar a les poblacions de Cardedeu, Cerdanyola, Granollers, la Garriga, Matadepera, Mollet, Montcada, Rubí, Sabadell, Sant Cugat, Sant Quirze, Terrassa i Valldoreix. La Setmana es va cloure el diumenge dia 10 de març a la tarda a la Catedral amb la conferència de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, *La veritat de l'amor humà* (entorn del document de la Conferència Episcopal Espanyola: *Orientacions sobre l'amor conjugal*) i la celebració de l'Eucaristia, presidida pel mateix Sr. Bisbe de Terrassa a les 8 del vespre, amb participació de la delegació episcopal de Pastoral Familiar i de fidels vinguts de diverses parròquies i poblacions de la Diòcesi.

Presentació del llibre sobre la Mare de Déu de les Neus a Sabadell. El dijous dia 7 de març a les 7.30 h de la tarda, a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí l'acte de presenta-

ció del llibre 400 anys de la Mare de Déu de les Neus a Sabadell, escrit pel Sr. Joan Ríos. Presentà el llibre el Sr. Josep Lluís Martín, historiador. A la fotografia, el Sr. Bisbe amb l'autor del llibre i la Sra. Neus Salvó, que custodia la capelleta de la Mare de Déu de les Neus.

Els arxiprestats visiten el Seminari. El Seminari Diocesà de Terrassa convida durant aquest curs els

Arxiprestat del Montseny

Arxiprestat de Terrassa

preveres dels diferents arxiprestats a visitar-lo. Ho han fet els preveres del Montseny (17 de gener) i els de Terrassa (14 de febrer). Es tracta de visitar les dependències de l'edifici (a Valldoreix), tenir un col·loqui amb els formadors sobre el Seminari i la Pastoral Vocacional. Els preveres comparteixen amb els formadors i els seminaristes la pregària de Sexta (al migdia) i el dinar.

▶ AGENDA

Acte diocesà de Pastoral Obrera de Terrassa. Dissabte dia 6 d'abril a les 18 h a la parròquia de Sant Esteve de Granollers: *Creure i portar l'Evangelí en temps de crisi*. Presentació a càrrec de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa. Ponència de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i responsable de Pastoral Obrera de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Estudi de la Bíblia. El grup per a l'estudi de la Bíblia que es reuneix al santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós organitza una conferència oberta a d'altres persones: *El sermó de la muntanya segons sant Mateu*, a càrrec de Mn. Josep Escós, rector de la parròquia de Navarcles, professor a l'Institut de Ciències Religioses i membre de l'Associació Bíblica de Catalunya. Lloc: Santuari de Puiggraciós (l'Ametlla del Vallès), el diumenge dia 14 d'abril a 2/4 de 6 de la tarda.

▶ D'ALTRES BISBATS

Presentació del Seminari de l'Orient Cristià (SOC). El dilluns dia 15 d'abril, a les 19 h, a la Facultat de Teologia de Catalunya (edifici del Seminari Conciliar de Barcelona). Hi intervindran el Dr. Sebastià Janeras, director del SOC, el Dr. Armand Puig i Tàrrach, degà president de la Facultat de Teologia de Catalunya. El Dr. Ernest Marcos, professor titular de la Universitat de Barcelona i membre del SOC impartirà la conferència: *Els catalans i l'Orient Cristià a l'Edat Mitjana*.

Congrés internacional. *Els últims anys de la vida de Pau*. Del 25 al 29 de juny a Tarragona. Intervenció de diversos especialistes en sant Pau. Organitza: Institut Superior de Ciències Religioses Sant Frutuós de Tarragona. Informació i inscripcions a l'Institut: c/ Sant Pau 4, 43003 Tarragona, insaf@arquebisbattarragona.cat.

REMAD MAR ADENTRO

«La gloria de la Pascua»

En esta fiesta de Pascua del Año de la Fe se nos invita a «profesar nuestra fe» al decirnos: «En este Año, las comunidades religiosas así como las parroquiales, y todas las realidades eclesiales antiguas y nuevas, encontrarán la manera de profesar públicamente el Credo» (*Porta fidei*, n. 8). Hagámoslo así. Y un día especialmente adecuado para dar un especial relieve a la profesión de fe puede ser este día de Pascua, después de la renovación de las promesas del bautismo.

Para este día he escogido unas reflexiones a partir de la secuencia que se lee antes del Evangelio de la solemnidad pascual. Es una bella pieza, inspirada en los relatos evangélicos y de la que conocemos su autor, Wipo de Borgoña (990-1050), capellán de la corte del emperador romano-germánico Conrado II y del hijo de este, Enrique III.

Lo primero que destaca esta secuencia es la interpretación teológica de la resurrección de Jesucristo: «Lucharon vida y muerte / en singular batalla, / y, muerto el que es la Vida, / triunfante se levanta». Y también esta otra interpretación muy ajustada teológicamente: «Cordero sin pecado /

que a las ovejas salva. / A Dios y a los culpables / unió con nueva alianza.»

La resurrección de Cristo no se sitúa en la intemporalidad del mito, sino que se sitúa como un acontecimiento en la historia y con unos testigos cualificados. Es muy bella la pregunta que el autor de la secuencia dirige a María Magdalena, la primera testigo de la resurrección: «¿Qué has visto de camino, / María en la mañana». Y la respuesta: «A mi Señor glorioso, / la tumba abandonada, / los ángeles testigos, sudarios y mortaja. / ¡Resucitó de veras / mi amor y mi esperanza.»

La Pascua es una esperanza para toda la creación, porque Cristo es el primogénito de un mundo futuro en el que ya no habrá muerte: «Primicia de los muertos, / sabemos por tu gracia / que estás resucitado; la muerte en ti no manda.»

Esta secuencia nos anuncia que el final de la historia humana no serán las angustias de la pasión, sino la gozosa convivencia de Galilea, en el descanso y la paz de Dios: «Venid a Galilea, / allí el Señor aguarda; / allí veréis los suyos / la gloria de la Pascua». ¡La gloria de la Pascua! ¡Qué bella ex-

presión! En ella resuena la enseñanza de Pablo que, según algunos, recoge un himno o una profesión de fe de los primeros cristianos: «Por eso, (por haber pasado Jesucristo por la inmolación y el abajamiento de la cruz) Dios lo levantó sobre todo, y le concedió el nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble —en el cielo, en la tierra y en el abismo— y toda lengua proclame: ¡Jesucristo es Señor!, para gloria de Dios Padre» (*Flp* 2,6-11).

En esta, como en otras secuencias, que al parecer tienen su origen en la liturgia monástica, se expresa también la piedad cristiana, transida de confianza y de esperanza. Esta piedad se hace hecha plegaria, en las palabras finales: «Rey vencedor, apiádate / de la miseria humana / y da a tus fieles parte / en tu victoria santa.»

Con este deseo y esta plegaria, deseo a todos una santa y gozosa Pascua de Resurrección, en la gloria de la Pascua, que es la gloria de Cristo nuestro Salvador.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa